

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 282/2011-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. R. Ď., K., zastúpenej JUDr. A. K., K., vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na spravodlivé a verejné prerokovanie vecí nezávislým a nestranným súdom zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 4 CoE 280/2010-100 z 18. februára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť súdnej exekútorky JUDr. R. Ď. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. mája 2011 doručená sťažnosť JUDr. R. Ď., K. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na spravodlivé a verejné prerokovanie vecí nezávislým a nestranným súdom zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 CoE 280/2010-100 z 18. februára 2011.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že H., a. s., K. (ďalej len „žalobca“), 3. júla 2001 podal na Okresnom súde Košice I (ďalej len „okresný súd“) návrh na vydanie platobného rozkazu proti sťažovateľke vo veci vrátenia neoprávnenej inkasovanej odmeny exekútora. Konanie bolo vedené pod sp. zn. 25 C 276/01, neskôr pod sp. zn. 25 C 96/03. Okresný súd rozsudkom č. k. 25 C 96/2003-170 z 24. novembra 2005 zaviazal sťažovateľku na plnenie žalobcovi podľa súdneho návrhu.

Na základe návrhu žalobcu z 21. januára 2008 bolo 19. februára 2008 súdnym exekútorom JUDr. S. M., P., vydané proti sťažovateľke „*Upovedomenie o začatí exekúcie*“ sp. zn. Ex 32/2008, 3434 Er 303/2008.

Podľa sťažovateľky v rozsudku okresného súdu (exekučný titul) bola ňou zistená vada spočívajúca z väd návrhu na začatie konania, ako aj väd v upovedomení o začatí exekúcie a poverení, ktoré boli v nepresnom označení účastníkov konania (napr. neoznačenie účastníkov konania identifikačným číslom).

Vychádzajúc z uvedeného je sťažovateľka toho názoru, že exekučný titul trpí vadou nepresného označenia, na základe čoho je podľa nej nevykonateľný.

Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, ktoré bolo uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Co 46/2006 zo 6. septembra 2007 odmietnuté ako oneskorene podané. Sťažovateľka podala proti predmetnému uzneseniu krajského súdu dovolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 3 Cdo 51/2008 z 31. marca 2008 odmietol.

Na základe námietok sťažovateľky proti exekúcii z 11. marca 2008 týkajúcich sa väd v označení účastníkov konania okresný súd uznesením sp. zn. 34 Er 303/2008, EX 32/2008 z 10. apríla 2008 námietkam vyhovel. Na základe odvolania žalobcu okresný súd uznesením z 28. mája 2009 uznesenie z 10. apríla 2008 zmenil tak, že námietky sťažovateľky proti exekúcii zamietol. Sťažovateľka následne podala okresnému súdu návrh na zastavenie exekúcie. Okresný súd uznesením z 8. októbra 2009 nevyhovel návrhu sťažovateľky na zastavenie exekúcie. Proti predmetnému uzneseniu podala sťažovateľka odvolanie,

o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 4 CoE 280/2010-100 z 18. februára 2011 tak, že potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa.

Podľa sťažovateľky napadnuté rozhodnutie krajského súdu je nesprávne a v rozpore so zákonom, jeho rozhodnutie je neurčité a zmätočné. Podľa sťažovateľky krajský súd neodstránením vád označenia účastníkov konania ju považuje za fyzickú osobu – nepodnikateľa. Jeho rozhodnutím došlo k zmätočnému identifikovaniu sťažovateľky.

Vychádzajúc z uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje ústavnému súdu, aby nálezom vyslovil porušenie čl. 12 ods. 1 ústavy a práv zaručených v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 4 CoE 280/2010-100 z 18. februára 2011, zrušil predmetné uznesenie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, zakázal krajskému súdu pokračovať v porušovaní označeného článku a označených práv a zaviazal krajský súd na úhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. ...

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie čl. 12 ods. 1 ústavy, základného práva na spravodlivé súdne konanie a verejné prerokovanie veci nezávislým a nestranným súdom zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 4 CoE 280/2010-100 z 18. februára 2011.

Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť sťažovateľky je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Ústavný súd predovšetkým pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol

náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inšinciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces chráneného v čl. 46 ods. 1 ústavy je právo domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu).

Porušenie práva na súd, resp. prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy by v prípade sťažovateľky prichádzalo do úvahy vtedy, keby podmienky na prístup k tomuto súdu ustanovené Občianskym súdnym poriadkom neboli zo strany krajského súdu rešpektované spôsobom zjavne neopodstatneným alebo arbitrárnym. Inými slovami, keby krajský súd tieto všeobecné podmienky prístupu k súdu vykladal vo vzťahu k sťažovateľke diskriminačne v porovnaní s ich výkladom pri iných subjektoch domáhajúcich sa súdnej ochrany. V prípade sťažovateľky k takej situácii nedošlo, sťažovateľka mala priznané postavenie účastníka súdneho konania a krajský súd o jej návrhu meritórne rozhodol, aj keď nie v súlade s jej predstavami.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Ústavný súd teda, tak ako to už vyslovil vo viacerých svojich náleзоch, nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Z takéhoto pohľadu pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu okrem iného vyplýva:

«Odvolačí súd skôr než vecne prejednal odvolanie povinnej, zisťoval, či je príslušný na prejednanie tohto odvolania a dospel k záveru, že v časti odvolania proti uzneseniu vo výroku o nevyhovení návrhu na zastavenie exekúcie bola vec dôvodne predložená, avšak v časti odvolania proti uzneseniu vo výroku, ktorým prvostupňový súd nepovolil odklad exekúcie, bola vec odvolaciemu súdu predložená nedôvodné, keďže odvolanie v tejto časti nie je prípustné.

Odvolačí súd preto prejednal odvolanie povinnej v napadnutom výroku o nevyhovení návrhu povinnej na zastavenie exekučného konania v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 212 ods. 1, 3 O. s. p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. pretože nejde o také odvolanie, na prejednanie ktorého podľa § 214 ods. 1 O. s. p. bolo potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie, odvolanie smeruje proti uzneseniu a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Odvolačí súd podľa § 219 ods. 2 O. s. p. konštatuje vecnú správnosť uznesenia v napadnutom výroku, vrátane jeho odôvodnenia, s ktorým sa stotožňuje. Na doplnenie dôvodov uvedených v napadnutom uznesení súdu prvého stupňa a k odvolaniu povinnej odvolací súd dodáva:

V prejednávanej veci povinná návrh na zastavenie exekúcie odôvodňovala tým, že exekučný titul je vadný pre viacerých' dôvodov a je nevykonateľný a v nadväznosti na to aj napadnuté upovedomenie nespĺňa predpoklady pre začatie konania podľa § 39 ods. 1 Exekučného poriadku, kde povinná nie je označená v zmysle zákona, keďže u povinnej absentuje označenie identifikačného čísla, pričom je zrejmé, že povinná tu vystupuje ako fyzická osoba - podnikateľ so striktnou danou zákonnou podmienkou označenia identifikačného údajov, no pokiaľ by vystupovala ako fyzická osoba - nepodnikateľ, v takom

prípade by absentoval údaj o jej bydlisku a štátnom občianstve. Súčasne aj oprávnený je v napadnutom upovedomení označený identifikačným číslom napriek tomu, že exekučný titul trpí vadou, kde takto označený nie je, čím návrh na vykonanie exekúcie peňažnej pohľadávky, upovedomenie o začatí exekúcie, poverenie a potom všetky ďalšie rozhodnutia súdu, ktoré označujú oprávneného identifikačným číslom, sú v rozpore so zákonom, pretože sú v rozpore s exekučným titulom.

Súd prvého stupňa správne rozhodol, pokiaľ nevyhovet návrhu na zastavenie exekúcie, keďže k tomu boli splnené zákonné podmienky. Je potrebné však uviesť, že pokiaľ návrh povinnej odôvodnil len ustanovením § 57 ods. 2 Exekučného poriadku toto nebolo dostatočné, keďže exekúciu môže súd zastaviť aj vtedy ak to vyplýva z ustanovení tohto alebo osobitného zákona, čo v danom prípade, vychádzajúc z dôvodov návrhu povinnej na zastavenie exekúcie, dôvodnosť návrhu opierala o dôvody uvedené v ust. § 57 ods. 1, písm. g/ Exekučného poriadku, podľa ktorého súd exekúciu zastaví, ak exekúciu vyhlási za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorú exekúciu nemožno vykonať, kedy proti takémuto rozhodnutiu je aj odvolanie prípustné (§ 58 ods.4 Exekučného poriadku).

Podľa ust. § 39 ods. 1 Exekučného poriadku z návrhu na vykonanie exekúcie musí byť zjavné, ktorému exekútorovi je určený, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť podpísaný a datovaný. Okrem toho návrh na vykonanie exekúcie musí obsahovať meno, priezvisko, bydlisko účastníkov, prípadne bydlisko zástupcov, údaj o štátnom občianstve, ak je účastníkom fyzická osoba, názov alebo obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo, pokiaľ je pridelené, ak je účastníkom právnická osoba a presné označenie exekučného titulu, vymedzenie vymáhaného nároku, prípadne označenie dôkazov, ktorých sa oprávnený dovoľáva.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, k návrhu na vykonanie exekúcie oprávnený pripojí rovnopis rozhodnutia opatrený potvrdením o jeho vykonateľnosti (exekučný titul). Potvrdenie o vykonateľnosti sa nevyznačuje na notárskej zápisnici (§ 41 ods.2).

Podľa odseku 3 citovaného ustanovenia k návrhu na vykonanie exekúcie na podklade cudzieho rozhodnutia oprávnený pripojí aj listiny uvedené v osobitnom predpise.

Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že návrh na vykonanie exekúcie musí obsahovať všeobecné náležitosti predpísané pre procesné úkony (§ 39 ods. 1 prvá veta), ako aj osobitné náležitosti (§ 39 ods. 1 druhá veta). Riadny a úplný návrh na vykonanie

exekúcie je teda jedna zo základných procesných podmienok exekučného konania, bez neho exekúciu nemožno vykonať a keďže návrh ako podnet na začatie exekučného konania možno doplniť alebo opraviť, táto procesná podmienka patrí medzi odstrániteľné prekážky postupu v exekučnom konaní. Základným procesným predpokladom oprávňujúcim na podanie návrhu na vykonanie exekúcie je vykonateľné rozhodnutie, ktoré je vykonateľné vtedy, ak spĺňa formálne a materiálne náležitosti.

Formálne náležitosti vykonateľného rozhodnutia súdu vyplývajú napríklad z ustanovenia § 161, § 162, § 174 O. s. p.

Materiálne náležitosti spĺňa rozhodnutie vtedy, ak je jeho výrok určitý, najmä ak z neho vyplýva, čo je právo a čo právu zodpovedajúca povinnosť. Ak totiž má byť právo a jemu zodpovedajúca povinnosť nútene vykonané, musia byť celkom presne konkretizované, aby bolo zrejmé, čo sa má nútene vykonať. Z rozhodnutia, ktoré má byť podkladom pre vykonanie exekúcie musí byť zrejmé, komu sa má plniť, teda presná identifikácia oprávneného, kto má plniť, teda presná identifikácia povinného (je teda daná len vtedy, ak na základe vykonateľného rozhodnutia možno bezpečne identifikovať osobu oprávneného a povinného), ako aj v akej lehote má byť povinnosť rozhodnutím uložená aj splnená. Treba tiež zdôrazniť, že pokiaľ nesprávnosť alebo neúplnosť návrhu na vykonanie exekúcie nebráni pokračovaniu v konaní, súd nemusí exekúciu zastaviť. Posúdenie tejto otázky prislúcha len exekučnému súdu a závisí od okolností konkrétneho prípadu. V konaní by nebolo možné pokračovať vtedy, ak by chýbalo také označenie účastníkov, ktoré by nedovoľovalo vyvodiť jednoznačný záver o ich spôsobilosti byť účastníkmi exekučného konania alebo o ich procesnej spôsobilosti, čo však nieje daný prípad.

Odvolačný súd sa nestotožňuje s tvrdením odvolateľky, že exekučný titul je vadný a nevykonateľný a v nadväznosti na to, že aj napadnuté upovedomenie nespĺňa predpoklady na začatie konania podľa § 39 ods. 1 Exekučného poriadku, pokiaľ u povinnej absentuje označenie identifikačného čísla. Identifikačné číslo slúži na jednoznačnú identifikáciu právnickej osoby a podnikateľa a má evidenčný význam a je tak presným a jednoznačným identifikátorom osoby, ktorej bolo pridelené.

O nedostatok vecnej legitímácie (aktívnej u oprávneného a pasívnej u povinného) pôjde aj vtedy, kedy vykonávané súdne rozhodnutie neobsahuje takú individualizáciu účastníkov, aby mali spôsobilosť byť účastníkom konania, teda spôsobilosť mať práva a

povinnosti. Len nedostatok spôsobilosti byť účastníkom konania je neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania.

V danom prípade zákon č. 233/1995 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti definuje súdneho exekútora ako štátom určenú a splnomocnenú osobu na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí, túto exekučnú činnosť vykonáva nestranne a nezávislé vo forme nezávislej hospodárskej činnosti uskutočňovanej v rámci slobodného povolania. V súvislosti s výkonom exekučnej činnosti má exekútor postavenie verejného činiteľa a vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci. Nejde teda o právnickú osobu ani o podnikateľa v pravom slova zmysle, ale o fyzickú osobu, ktorá v zmysle právnej úpravy vykonáva svoju činnosť vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť, teda nezávisle.

Z identifikačných údajov označenej povinnej (v základnom konaní žalovanej), ktorá je označená menom, priezviskom, dátumom narodenia, jej zaradenia ako súdnej exekútorky, vrátane sídla exekútorského úradu, označenie Štátneho občianstva, teda nevznikajú pochybnosti o tom, že Fyzická osoba, ktorej vykonateľné rozhodnutie ukladá povinnosť plniť, je totožná s fyzickou osobou - povinnou v predmetnom exekučnom konaní. Tieto pochybnosti nevznikajú ani u oprávneného - právnickej osoby, ktorá je v súlade so zápisom v Obchodnom registri Okresného súdu Košice I, vrátane identifikačného čísla označená aj v návrhu na vykonanie exekúcie a niet pochybnosti o tom, že ide o totožnú právnickú osobu v zmysle exekučného titulu.

Možno teda uzavrieť, že súd prvého stupňa správne vo veci rozhodol, pokiaľ nevyhovел návrhu povinnej na zastavenie exekúcie, keďže nebol zistený iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

Odvolací súd preto podľa § 219 O. s. p. uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutom výroku o nevyhovení návrhu povinnej na zastavenie exekúcie potvrdil ako vecne správne.

Pokiaľ však ide o odvolanie povinnej proti výroku o nepovolení odkladu exekúcie v tejto časti odvolací súd vrátil vec súdu prvého stupňa ako nedôvodné predloženie.

V zmysle § 374 ods.4 Občianskeho súdneho poriadku, proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakateľa je vždy prípustné odvolanie. Odvolaniu podanému proti rozhodnutiu, ktoré vydal vyšší súdny úradník alebo justičný čakateľ, môže v celom rozsahu vyhovieť sudca, ktorého rozhodnutie sa považuje za rozhodnutie súdu prvého stupňa; ak

sudca odvolaniu nevyhovie, predloží vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu. Ak odvolanie podané v odvolacej lehote oprávnenou osobou smeruje proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakatela, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa (§ 202), rozhodnutie sa podaním odvolania zrušuje a opätovne rozhodne sudca.

V zmysle § 202 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku odvolanie nie je prípustné ani proti uzneseniu v exekučnom konaní podľa osobitného zákona, ak tento osobitný zákon neustanovuje inak a ani proti uzneseniu v konaní o vymáhaní súdnych pohľadávok podľa osobitného zákona.

Podľa ust. § 56 ods. 7 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti proti rozhodnutiu, ktorým bol povolený odklad exekúcie, je prípustné odvolanie.

S poukazom na vyššie uvedené je potrebné zdôrazniť, že osobitným predpisom pre exekučné konanie je zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti. Z citovaného ustanovenia § 202 ods. 2 O. s. p. vyplýva, že odvolanie proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní nie je prípustné, ak Exekučný poriadok neustanovuje inak. To znamená, že odvolanie proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní je prípustné iba vtedy, ak to Exekučný poriadok pripúšťa. V ust. § 56 ods. 7 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti sa uvádza, že proti rozhodnutiu, ktorým bol povolený odklad exekúcie je prípustné odvolanie a teda „a contrario“ platí, že proti rozhodnutiu, ktorým nebol povolený odklad exekúcie, nieje prípustné odvolanie.

Z uvedeného vyplýva, že ak predmetné uznesenie o nepovolení odkladu exekúcie vydal vyšší súdny úradník súdu prvého stupňa u proti takému rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné, podľa tretej vety citovaného ustanovenia § 374 ods.4 Občianskeho súdneho poriadku to má za následok, že ak je podané odvolanie proti rozhodnutiu súdneho úradníka, vyššieho súdneho úradníka súdu prvého stupňa, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa, takéto rozhodnutie sa podaním odvolania zrušuje a opätovne rozhodne sudca súdu prvého stupňa. To znamená, že na základe odvolania povinnej proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o nepovolení odkladu exekúcie má opätovne o tomto odvolaní rozhodnúť sudca súdu prvého stupňa, pretože podaním odvolania proti rozhodnutiu vydaného vyšším súdnym úradníkom sa v tejto časti napadnuté uznesenie zrušilo.

Súd prvého stupňa preto nesprávne vec predložil na rozhodnutie odvolaciemu súdu s uvedením, že sudca súdu prvého stupňa nemieni odvolaniu povinnej vyhovieť aj v tejto Časti

jej odvolaniu, pretože ide o typ rozhodnutia súdu prvého stupňa o odvolaní, proti ktorému musí rozhodnúť sudca súdu prvého stupňa. V prípade, že proti rozhodnutiu sudcu súdu prvého stupňa bude podané odvolanie (aj keď proti takému rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné), až následne bude na prejednanie takéhoto odvolania príslušný odvolací súd.

Odvolací súd preto vec vrátil v tejto časti súdu prvého stupňa ako nedôvodné predložení.

Úlohou súdu prvého stupňa bude. aby sudca súdu prvého stupňa rozhodol o odvolaní povinnej proti výroku o nepovolení odkladu exekúcie a teda aby opätovne rozhodol o jej návrhu na odklad exekúcie.»

V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajský súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu vo vzťahu k sťažovateľke potvrdil. V každom prípade tento postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľky nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda krajský súd v danom prípade neporušil označené základné právo sťažovateľky nesprávnou a svojvoľnou aplikáciou a výkladom práva. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov krajského súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 12 ods. 1 ústavy ústavný súd konštatuje, že tento článok neobsahuje garanciu základného práva alebo slobody, pretože je súčasťou všeobecných ustanovení ako prvého oddielu druhej hlavy ústavy pojednávajúcej o základných právach a slobodách. S prihliadnutím na uvedené ústavný súd konštatuje, že porušenie článku, ktorý nezakotvuje žiadne základné právo alebo slobodu, nemožno podaním sťažnosti podľa čl. 127 ústavy namietat samostatne. Ústavný súd rozhoduje vždy o porušení konkrétneho základného práva alebo slobody zakotveného v druhej hlave ústavy, prípadne práva zaručeného medzinárodnými zmluvami o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Iné ustanovenie uvedených právnych aktov síce možno namietat, ale vždy len v spojení s namietaným porušením základného práva alebo slobody (obdobne napr. II. ÚS 167/04, III. ÚS 300/06, III. ÚS 32/08).

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. júna 2011